

»Kaj je z otrokom? Hočem ga videti!«
Ženske so molčale. Irena je pela. Nada je bulila pred se kakor da bo zdaj zdaj izbruhnila v blaznost.

»Pa če je umrl in mi tega ne povedo?« je Tilda nenadoma obstala pri vratih.

Videla je obraze, ki so jo zrl, drugega nič. Zunaj je bil mračen dan, zvonovi so peli. Bilo je, kot da zvonijo k pogrebu. Tilda je spačila obraz v jok in udarila z ного ob tla.

»Hočem videti otroka!«

Nada se je sključila še bolj. Iz daljave je prišla misel, uprla je oči v Tildo.

»Verjemi, umrl je in ti ne povedó.«

Govorila je iz mrznje do vseh, ki so svoobodno ugnetal življenje po svoji mili volji. Tildo je zadelo, da bi se bila zgrudila na tla. Kar je mislila, je bilo potrjeno. Planila je kvišku, se vzpela po vratih in pričela nabijati nanje, da je votlo odmevalo po hodniku:

»Dajte mi otroka! Dajte mi otroka!«

Če bi se bilo to zgodilo kadarkoli, bi bile jetnice iz strahu pred temnico planile k nji in jo prosile, naj miruje. Tega dne se niso ganile. Uživale so njen srd, ki je gorel, njeno žalost, ki se je potapljala v solzah in v vpitju.

»Dajte mi otroka, dajte mi otroka!«

Vrata so bobnela, glas je postal hripav, mrščavica se je razlivala po telesu. Gledale so, kaj se bo zgodilo. Gledale so ko zveri, kdaj se odpro vrata, da planejo na prosto.

Paznica je prišla, imela je grozno velike, začudene oči.

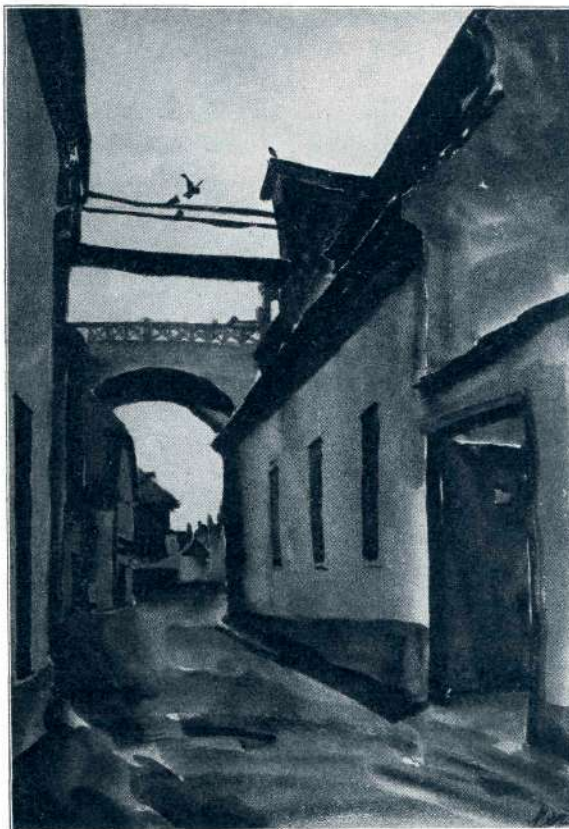
»Dajte mi otroka, dajte mi otroka, dajte mi otroka...« se je Tildin glas spremenil v dolgo, enolično tuljenje živali. Njeno vpitje po otroku ni bila le želja, da ji vrnejo, kar je po naravi njenega, bila je zahteva po življenju, po človeških pravicah, ugovor proti vsemu, kar jo je mučilo v ječi od prvega do zadnjega dne.

Paznica je zbežala, Tilda se je vrgla na tla in tulila...

»Bodi tiho! Jaz ne prestanem!« je vzklikala Nada. »Jaz bom kričala...« In v resnici so se pričele dvigati njene prsi, kakor da leži teža na njih in jih hoče pridržano vpitje raznesti.

Tilda ni mogla ustaviti glasu. Adela je vzklikala: »Dosti je tega! Mir!«

Na pragu je stal ravnatelj, za njim dve paznici. Tilda se je nenadoma dvignila.

JANEZ MEŽAN: MOTIV IZ MARIBORA

Zadržala je tuljenje, njene prsi so hlipale. Z velikimi, od joka rdečimi očmi je strmela v velik, mrzli, debelušni obraz človeka, ki se ga je bala vsa ječa.

»Kaj se godi?«

Glas je bil rezek ko jeklo, udaril je ko jeklo in odmel od sten in od duš. Kakor da je ta glas sprožil nekaj skrivnostnega v notranjosti vseh, so se ženske zdrznile, težko sople in gledale ko Tilda, ki je prosila.

»Otroka mi dajte! Zakaj ste mi ga vzeli?«

»Otroka? Pet dni v temnico!«

Ta jekleni glas in njegov pomen je prebudil ženske, da so se kot na ukaz zganile. Niso slišale Tilde, ki je znova zagorela in planila: »Ne grem v temnico! Otroka mi dajte!« Slišale so le Nado, ki je nenadoma zapiskala z visokim glasom: »Pustite nas! Poberite se vsi! Zveri, hudiči, nestvori! Pojdite, pojdite!« Vse ženske so hkratu zavpile, zamahnile z rokami, zavreščale in zajokale. Razgorele so se v tisti strašni blaznosti, ki se redko, a strahotno loteva jetnikov: vse pridržano leti na dan, da divjajo in vpijejo, se grizejo do krvi in razbijajo, kar jim pride